

[Knud Lind]

tidig med at man sætter en 10 pct.s grænse for pyntegrønsarealerne, som er udpræget eksportindtægtsgivende. Den nye skovlov virker også hæmmende for rentabiliteten for så vidt angår de større godser, idet de ikke kan udstykke et stykke skov, fordi samlede fredskovsstrækninger ikke må sælges, uanset at mange af godsernes skovstykker ikke nødvendigvis er samlede skovarealer, men ofte ligger spredt ud over landskabet.

Selv om formålsparagraffen i skovloven virker indbydende og erhvervsvenlig, er fakta, at skovloven er bygget op efter påbuds- og forbudsmetoden. Det skinner også tydeligt igennem i forslaget økonomiske konsekvenser, hvor tilskudsordningerne bliver reduceret til personalebehov, fredskovsnotering og almindelig sagsbehandling.

Jeg finder det yderst uheldigt, at ministerens såkaldte grønne strategi er bygget op over en model bestående af forbud, påbud, statslige indgreb i den private ejendomsret i form af ekspropriation og forkøbsret. Skovloven skal nemlig ses i relation til loven om naturforvaltning, som er om muligt endnu værre end skovloven.

Hvis en socialdemokratisk regering havde fremsat lovforslag nr. L 89, tror jeg, at en tredjedel af Folketingets medlemmer ville have brugt grundlovens § 73, stk. 2, om udsættelse af den endelige vedtagelse til efter nyvalg. Det fantastiske er imidlertid, at det er en konservativ regering, der har fremsat forslaget om ejendoms erhvervelser ved ekspropriation til fordel for befolkningens friluftsliv.

Man kan desværre ikke engang kalde lovforslag nr. L 89 for en lovmæssig svipser. Det er nemlig også en genfremsættelse. Miljøministeren kan nu købe fast ejendom og yde lån til kommunerne. Ministeren kan desuden aftale med de lokale naturfredningsforeninger og diverse friluftsråd, at de på ministerens vegne træffer lokale aftaler med lodsejerne om genopretningsopgaver. I de mindre, lokale sager vil det derfor blive ret tilfældige og uensartede afgørelser, som ligger til grund for naturgenopretningen. Det er hverken til fordel for dem, der skal lægge ryg til, det vil sige lodsejere, eller for landzoneområderne.

Ministeren kan nu også, jf. § 2, sælge fast ejendom. Når jeg tager denne bestemmelse frem, er det, fordi den faktisk understreger, hvor farligt det kan være at give beføjelser til

opkøb, forkøbsret og endelig ekspropriation. Begrundelsen for ministerens ret til at sælge ejendom er kort og godt resultatet af tidligere års naturmæssige fejlurderinger og dermed fejlindkøb.

I bemærkningerne står der:

»Det kan imidlertid konstateres, at det for nogle af de erhvervede ejendomme gælder, at erhvervelsen efterfølgende har vist sig mindre betydningsfuld end forudsat, eller at man har opgivet det oprindelige formål med erhvervelsen.«

Samtidig med at man erkender sine tidligere fejltagelser, oplyser man, at både den lovfæstede forkøbsret og ekspropriationsretten nødvendigvis må benyttes i større omfang i fremtiden. Ministerens ekspropriationsadgang hænger på en meget uheldig måde sammen med vilkårene for forkøbsret, idet ministeren kan ekspropriere i det tilfælde, hvor der kan pålægges forkøbsret.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre opmærksom på, at der også er en anden omgang. Taletidsreglerne skal overholdes.

(Kort bemærkning).

Collet (KF):

Jeg vil godt gøre et par bemærkninger til hr. Knud Lind. Jeg forstod, at han anede en socialistisk konspiration bag fremsættelsen af dette forslag til skovlov.

Jeg må sige til hr. Knud Lind, at han savner det historiske perspektiv. Udgangspunktet for denne lovgivning har aner langt tilbage, helt tilbage til 1670. Formålet med, at man gik i gang med at lovgive på dette område, var, at man var bekymret for, at de danske skove simpelt hen blev hugget væk. Det var sådan i 1805, at der vel var under 2 pct. af det danske areal, der var dækket med skov på det tidspunkt, og det fandt man uhensigtsmæssigt. Derfor påbegyndte man en egentlig skovlovgivning på det tidspunkt.

Man må nok sige, at total frihed på dette område kan lede til, at skovene simpelt hen bliver hugget ned. Det har vi set i de lande, hvor en sådan frihed hersker, og det ønsker vi altså ikke. Vi vil gerne have, der skal være skov. Vi synes, det er smukt med skov, og det skal vi understøtte, men kun ved at lægge rammer.